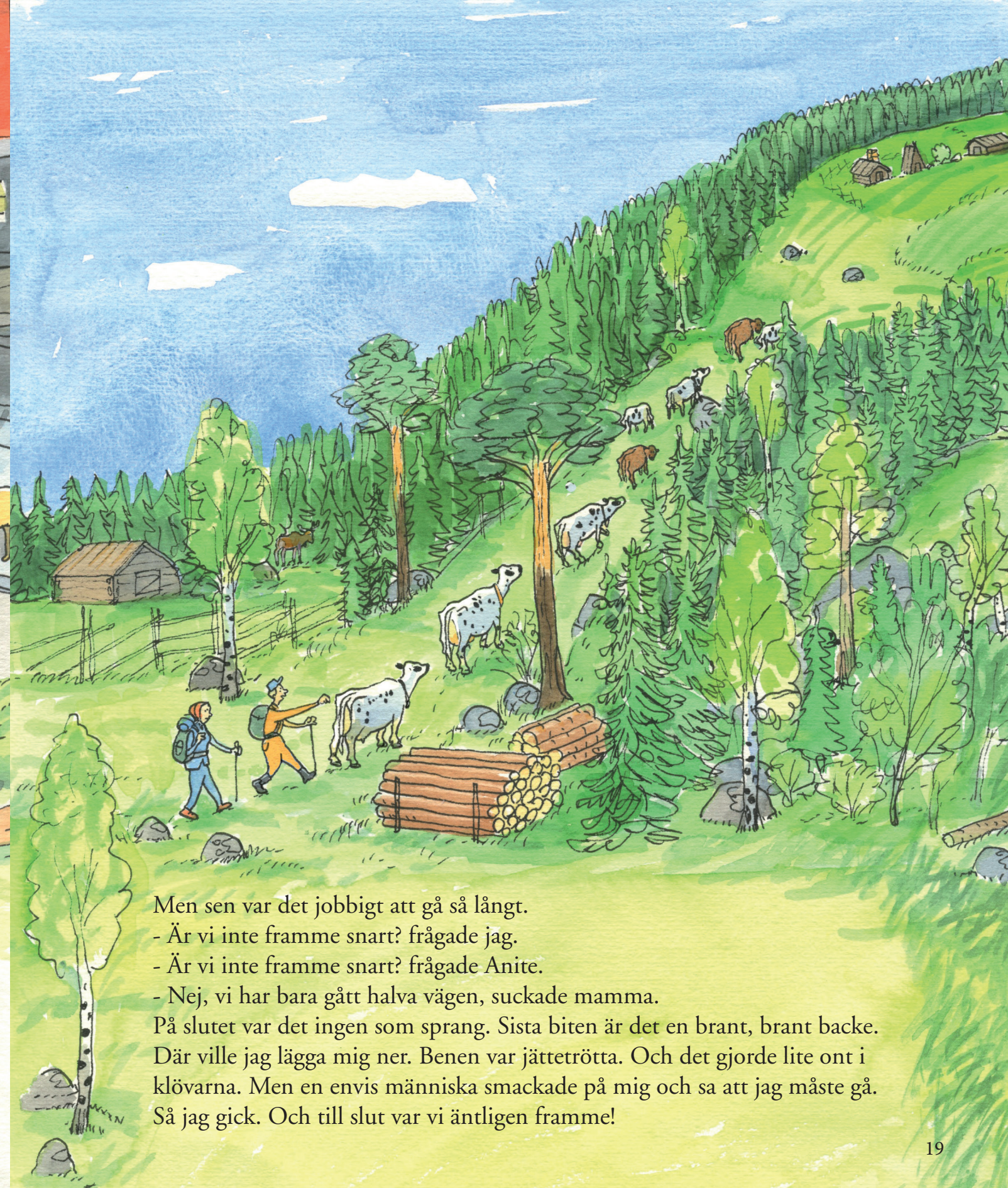

Så äntligen öppnades dörrarna och vi rusade ut på vägen, över vägen, ut på en åker och sprang omkring så att människorna inte kunde hålla ordning på oss. De blev lite arga, skrek och flaxade med armarna, men vi kunde ju inte låta bli. Man får bara så mycket spring i benen och blir superglad när det är dags att gå till fåboden.

Men sen var det jobbigt att gå så långt.

- Är vi inte framme snart? frågade jag.

- Är vi inte framme snart? frågade Anite.

- Nej, vi har bara gått halva vägen, suckade mamma.

På slutet var det ingen som sprang. Sista biten är det en brant, brant backe.

Där ville jag lägga mig ner. Benen var jättetrötta. Och det gjorde lite ont i klövarna. Men en envis människa smackade på mig och sa att jag måste gå.

Så jag gick. Och till slut var vi äntligen framme!